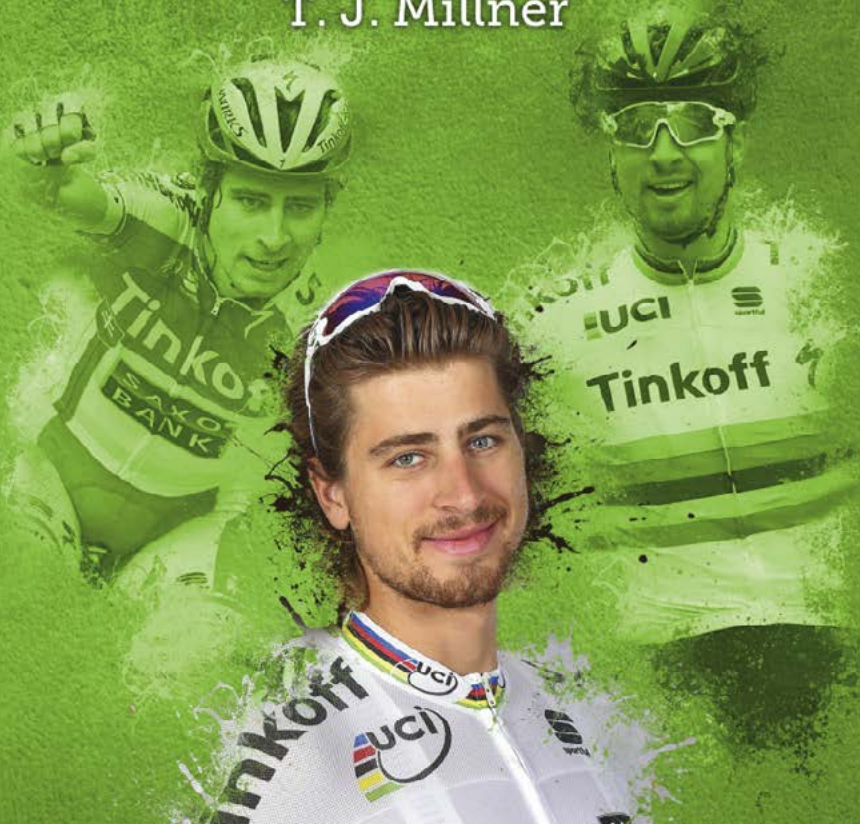

T. J. Millner

PETER SAGAN

TOURMINÁTOR

Peter Sagan

Tourminator

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na

www.xyz.cz

www.albatrosmedia.sk

T. J. Millner

Peter Sagan: Tourminator – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

T. J. Millner
PETER SAGAN: TOURMINÁTOR

T. J. MILLNER

P E T E R
SAGAN

TOURMINÁTOR

Danielovi Farkašovi

„Ja som vyhral len svojimi schopnosťami.“

Marco Pantani, víťaz Tour de France

Text © J. T. Millner, 2017

Translation © Miroslav Šatka, 2017

Photo © ČTK/Červený Michal, ČTK/imago sportfotodienst/imago sportfotodienst, ČTK/ZUMA/Yorick Jansens, ČTK/Luprich Andrej, ČTK/AP/DOMINIC FAVRE, ČTK/AP/Andrew Medichini, 2017,

© Adam Hodges, Pierre Jean Durieu, Dana Gardner, Radu Razvan, William Perugini / Shutterstock.com

© NAKLADATELSTVO XYZ, 2017

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-0080-1

ISBN e-knihy 978-80-566-0302-4 (1. zverejnenie, 2017)

© Albatros Media Slovakia s.r.o., 2017. Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť kopírovaná a rozmnožovaná za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu nakladateľa.

KAPITOLA PRVÁ

Víťaz

POZRITE SA NA TOHO CHLAPCA, utekajúceho ulicami žilinskej štvrti Bôrik. Má necelých päť, nohy sa mu len mihajú nad rozpáleným asfaltom, modré oči mu žiaria a svetlé vlasy vo vetre poletujú. Ne-spúšťajte z neho oči. Je z rodu víťazov. Je z rodu šampiónov.

Tu sa ostatne víťazi a šampióni rodili oddávna. A aj zbojníci.

Mesto Žilina, ktorého pomyselné hranice tvoria línie hôr Malej Fatry, Kysuckej vrchoviny, Súľovských a Strážovských vrchov a Javoriny, má takú moc. Nie nadarmo sa neďaleko odtiaľ na-

rodil Jánošík. Symbol, ktorý si v srdci nosí azda každý žilinský chlapec.

Však aj ich kolísky strážia pyšné hrady Strečno, Lietava či Orava. Nie sú síce zo Žiliny vidieť, ale v kolektívnom povedomí tunajších ľudí sú vpísané oddávna. A ostroha vrchu Kľak nad neďalekým Fačkovským sedlom sa vrýva do modrého neba a sprevádza na ceste vtáky.

„Zalet' sokol, biely vták...“ spieva sa v jednej slovenskej národnej pesničke.

Ale mesto Žilina, v ktorom sa naše rozprávanie začína, má momentálne iné starosti. Spolu s celým Československom sa len pred pár rokmi domohlo slobody. Rodia sa tu nové myšlienky. Moderné myšlienky. Prevratné myšlienky, z ktorých povstalo samostatné Slovensko. Vlajka vlajúca nad štátnymi budovami vedľa žltó-zelenej vlajky Žiliny je síce stále ešte červeno-modro-biela, ale namiesto modrého klina sa na nej skvie slovenský znak.

Je v ňom uložená pýcha tejto krajiny. Pýcha Jánošíkov.

Veď si sami potichu povedzte to meno – Žilina. Na podnebí sa vám rozplynie ako voda, ktorú do Váhu priniesla Kysuca.

Ale Žilina sa nezastavila v čase. Je to moderné, rozvíjajúce sa mesto. Štvrté najväčšie na celom Slovensku. V štvrti Bôrik, kde náš hrdina žije, síce ešte nestojí obytný komplex Amfiteáter, ktorý v budúcnosti vzbudí toľko rozporuplných reakcií, ale aj tak sa už mesto driape nahor a vedľa Mariánskeho námestia s arkádovými domami s podlubím, ktoré si zachováva vidiecky a trochu malomestský vzhľad, už vzniká nové, moderné centrum, na ktoré budú Žilinčania takí pyšní.

Toto všetko však náš chlapec ešte nevie. Ešte ho to nezaujíma. Svojich snov má dosť.

Beží.

Dal si za cieľ koniec slepej ulice, v ktorej býva. Dnes k nemu dobehne rýchlejšie ako včera a zajtra rýchlejšie ako dnes. A pozajtra už cieľ posunie o pár metrov ďalej. Na ďalšiu ulicu. A potom ešte a ešte ďalej.

Veď sme už povedali, že je z rodu víťazov.

Nohy mu len kmitajú.

A čoskoro šliapnu do pedálov.

KAPITOLA DRUHÁ

Tak máme ďalšieho chlapca

„TAK MÁME ĎALŠIEHO CHLAPCA,“ hovorí Ľubomír Sagan a sťažka dosadne za kuchynský stôl v žilinskej štvrti Bôrik, kde budú mať s manželkou Helenou malý obchodík s potravinami.

Vonku sa ženía všetci čerti, mrzne a Rozsutec si obliekol huňatú snehovú čiapku. Po Váhu plávajú kryhy a horný tok Rajčanky pri Rajeckých Tepliciach zamrzol a chlapci sa tam preháňajú na korčuliach. Z termálnych prameňov stúpa para.

Figúrky v rajeckom betleheme ešte voňajú vianočnými sladkosťami a na strmom svahu pod hradom Lietava sa bobuje celá Žilina.

Je 26. januára 1990 a Ľubomír Sagan sa práve vrátil z mestskej pôrodnice.

„Chlapec, no! O chvíľu budeme mať celé futbalové mužstvo,“ hovorí a na čele sa mu robia vrásky. S manželkou Helenou sa rozhodovali, či toto štvrté dieťa vôbec uživia a či sa do dvojizbového bytu vôbec zmestia.

„Necháme si ho?“ pýtal sa Heleny v tých posledných deviatich mesiacoch mnohokrát.

„Bude to predsa naše dieťa,“ odpovedala Helena, ale nijako presvedčivo sa pritom netvárila.

A Ľubomír potriasal hlavou.

A teraz je chlapec na svete.

Malý Juraj nemá ani dva roky. Pozerá na otecka širokými saganovskými očami. Ľubomír vníma jeho znepokojený pohľad.

Pohladí ho po vlasoch.

„Až vás bude jedenásť, vieš?“

Juraj nechápe, ale na bračeka sa teší.

„Futbal? Lopta?“ bľaboce roztomilo.

Už sú doma traja. On, brat Milan a sestra Danko. Ale Danko s ním futbal hrať nechce a Milan je starší o osem rokov a hrať sa s takým drobcom mu pripadá pod úroveň. Juraj si niekedy pripadá trochu odstrčený.

Lenže keď chlapca z pôrodnice privezú domov, nič s ním nie je. Juraj mu márne nosí k postieľke do spálne loptu a prihovára sa mu, Peter len reve a reve a mamka Juraja zo spálne vždy vyháňa, keď ho chce nakrmiť.

„Peter mal odmalička dar od Boha,“ spomínala mamička Helena oveľa neskôr. „Keby robil akýkoľvek šport, bol by v ňom dobrý. Mal strašne ohybné kosti a odmalička bol taký pevný a svalnatý. Ale keď sa má dieťa narodiť, neviete, čo z neho bude. Peter už bol štvrtý v poradí, a tak som sa predsa len chvíľu rozhodovala, čo mám robiť. Vtedy sme mali len obývaciu izbu a spálňu. Prvé deti boli o desať rokov staršie. Ale nakoniec som sa rozhodla a bola som rada, aj keď som si tým privodila veľa práce. Jeden ešte na rukách, druhý v brušku...“

No áno, lenže to strašne dlho trvá, než ten špunt vyrastie, hovorí si Juraj v duchu a trpezlivo mu nosí loptu, keď Peter urobí prvé krôčiky. A aké je Jurajovo nadšenie, keď do lopty Peter tými svojimi buclatými nožičkami prvýkrát kopne.

„Budú z nás futbalisti!“ oznámi pyšne oteckovi Lubomírovi.

Žilina je totiž futbalové mesto. Športový klub tu bol založený už na začiatku 20. storočia a ešte pred druhou svetovou vojnou sa stal dvakrát slovenským majstrom a po vojne hral v Československu tridsaťjeden rokov prvú ligu.

Práve keď sa Juraj a Peter Saganovci začali po uliciach Bôrika naháňať za tým guľatým nezmyslom, stal sa Športový klub Žilina trikrát majstrom novozaloženej slovenskej futbalovej extraligy a mená ako Stanislav Griga alebo Vladimír Kinier sa nelen pre Žilinu stali legendou. Šestnásťročný Marek Mintál, chlapec „odvedľa“, ktorý už pomaly čaká na svoj prvý ligový zápas, sa stal vzorom pre všetkých žilinských chlapcov, či už z Bôrika, Bánovej, alebo zo Starého mesta, a štadión Pod Dubňom mal v žilinských uliciach rovnaký zvuk ako Stamford Bridge v Londýne alebo Camp Nou v Barcelone.

Chlapci z Bôrika sa síce museli uspokojiť s placom za domom, ale aj tak to je vytúženejšie miesto ako všetky svetové futbalové štadióny dohromady.

A tak tam Juraj a neskôr aj maličký Peter futbal hrali a hrali až do dňa, keď otecko Ľubomír priviezol z mesta Jurajovi niečo, čo vyzeralo ako...

Peter sa zastavil. Vypliešľal oči na tú zvláštnu vec, ktorá v popoludňajšom slniečku len žiarila, mala dve kolesá, dve brzdy, kormidlo a na ňom krásny zvonček so štvorlístkom.

„Čo je to?“ spýta sa a nemôže sa tým pohľadom nasýtiť.

„Bicykel!“ odpovedá Juraj pyšne.

KAPITOLA TRETIA

Bicykel

KDE SA VLASTNE TENTO BICYKEL VZAL?

A pretože nám asi Juraj Sagan neodpovie, musíme sa poobzerať inde, pretože bicykel bude v tomto príbehu hrať jednu z hlavných rolí, a tak si ho jednoducho musíme predstaviť. Pôjdeme na ňom celým našim príbehom.

Na začiatku bol, samozrejme, ostatne ako vždy, nápad.

To vám takto jedného krásneho dňa sedí pri okne svojho rodového sídla v blízkosti nemeckeho Mannheimu (iné pramene uvádzajú Karlsruhe; vidíte, aký je náš nový dopravný prostrie-

dok rýchly, razom nás dokáže preniesť viac ako šesťdesiat kilometrov ďaleko, a to sa ešte poriadne nerozbehol) istý tridsaťdvaročný muž, vyštudovaný architekt aj lesmajster, amatérsky vynálezca s dlhokánskym menom Karl Christian Ludwig Friedrich slobodný pán Drais von Sauerbronn a láme si svoju ušľachtilú šľachtickú hlavu nad sakramentsky zložitým problémom. Čím by mohol nahradiť kone? Píše sa rok 1817, Európa sa ešte len spamätáva z napoleonských vojen, kdesi vo vzdialenej Indonézii vybuchla akási sopka a vďaka tomu došlo k zmene klímy, vypukol hladomor a kone sa skrátka stali prenasledovaným druhom.

„Čo keby som vynašiel stroj poháňaný ľudskými svalmi?“ napadne milému pánovi von Draisovi. „Mohol by som sedieť v sedle ako na koni a odrážať sa nohami!“

A pretože má tento synček najvyššieho badenského sudcu odjakživa zvedavú myseľ a zároveň praktickú povahu a dokáže nápady doviesť do konca, vydá sa za miestnym stolárom a, čuduj sa svete, o pár dní je *Laufmaschine*, ako ten zvláštny stroj začne nazývať, hotový.

A pri prvej jazde vzbudí senzáciu.